

KAPITEL 8

När kommer änglarna?

Slöjan mellan himmel och jord döljer vanligtvis Herren och hans änglar från vår åsyn. Men under de tidiga stadierna i vår andliga utveckling kan vi uppleva omisskännliga ögonblick då slöjan är särskilt tunn, och vår känsla av tro blir en känsla av säkerhet: ”O, är då detta inte verkligt?” frågar vi oss. Och Alma svarar: ”Jo, eftersom det är ljus, och ... det kan urskiljas” (Alma 32:35). Mer att vi urskiljer detta ljus ger oss inte fullkomlig kunskap. Vi måste ge näring åt trons träd så att det ”slår rot” inför dagen ”när solens hetta ... bränner det” (Alma 32:37–38). När vi väntar och arbetar på att få mer ljus kan vårt sökande vara i många år.

Vår känsla för den osedda världen ökar genom våra tidiga omvändelseupplevelser, missionsverksamhet, högre studier eller förälskelse. Vi kan jämföra dessa viktiga formativa perioder av andliga upptäckter med tiden i kyrkans historia då Kirtlands tempel invigdes och jämföra våra senare år med tiden då Nauvoo tempel invigdes – och tiden därefter. Denna jämförelse kan illustrera vårt vid det här laget välbekanta mönster: från enkelhet till komplexitet till enkelheten bortom komplexiteten.

Perioderna i kyrkans historia i Kirtland (1830–1838) och i Nauvoo (1839–1846) fylldes båda av en särskild blandning av förbluffande välsignelser och skrämmande motstånd. Vi fokuserar här särskilt på tiden runt tempelinvigningen i båda städerna.

De tidiga åren i Kirtland var ovanligt lyckliga för Joseph Smith och de heliga. Underbara händelser hade välsignat dem under endast ett fåtal år – synen i lunden, utgivningen av Mormons bok, kyrkans organisation, den optimistiska inledningen av missionsverksamheten, profetskolan och mäktiga uppenbarelser som visade på en härlig framtid. Det var en ungdomlig och hoppfull tid. De heliga hade nätt och jämnt börjat känna av det som fortfarande kanske låg framför dem, hopringlat som en giftorm, runt historiens hörn: pöbelhopar, förföljelse, avfall och martyrskap.

Men först kom änglarna. Invigningen av Kirtlands tempel i mars 1836 var troligtvis den absolut största andliga manifestationen i den moderna kyrkans historia. Joseph skrev att strax efter invigningsbönen ”reste sig Frederick G. Williams och vittnade om att en ängel [under bönen] hade kommit in genom fönstret och satt sig mellan fader Smith och honom själv. David Whitmer såg också änglar i byggnaden.”⁴⁷

Senare reste sig ”broder George A. Smith ... och började profetera då ett ljud som av en vinande kraftig vind hördes, vilket fyllde templet, och hela församlingen reste sig samtidigt, drivna av en osynlig makt. Många började tala i tungor och profetera ... och jag såg att templet var fullt av änglar. Folket i grannskapet kom springande (de hörde ett ovanligt ljud i templet och de såg ett klart ljus som en eldpelare som vilade över det) och förundrades över det inträffade.”⁴⁸

Joseph sa att vid ett avslutande möte ”visade [Frälsaren] sig för vissa, medan änglar betjänade andra, och det var en sann pingst och en begåvning som länge ska hållas i åminnelse, för ljudet ska spridas från denna plats till hela världen, och det som hände denna dag ska föras vidare på den helgade historiens sidor till alla generationer.”⁴⁹

Nu jämför vi dessa härliga upplevelser med de fruktansvärda omständigheter som omgav invigningen av templet i Nauvoo endast nio år senare. Joseph och Hyrum hade mördats. Kyrkan plågades av meningsskiljaktigheter och avfall, och martyrskapets mörka anda låg över Nauvoo som en dödsängel. De heliga visste att de inte kunde stanna. De arbetade frenetiskt för att

färdigställa templet, samtidigt som de också förberedde sig på sin skrämmande vandring västerut.

En del av templet i Nauvoo invigdes i oktober 1845 redan innan byggnaden hade färdigställts, och i december började Brigham Young att administrera tempelförrättningarna dag och natt. Inom två månader korsade det första vagnskompaniet den frusna Mississippifloden för att aldrig återvända.

Det berättas om en blind nyomvänd som hette broder Williams, som kom från Massachusetts till Nauvoo precis i rätt tid för att kunna hjälpa till att färdigställa templet. Broder Williams hade hört berättelserna om Kirtland, och han trodde innerligt att när templet i Nauvoo invigdes skulle Frälsaren och till och med den uppståndne Joseph återvända. Han förväntade sig stora andliga manifestationer som skulle bota hans blindhet. Han trodde att varje sten de lade tog honom ett steg närmare Frälsarens helande hand. Men invigningen av templet i Nauvoo var inget Kirtland. Inga synbara manifestationer har nedteknats, ingen änglabetjäning, ingen pingst.

Våra ungdomsår som missionärer och studenter är, trots typisk växtvärk, ofta en sorts Kirtland för oss: en enkel och vacker tid fylld av intellektuella genombrott, privata andliga stunder och framflytande idealistiska övertygelser. Dessa år kan under en tid lyfta upp oss över oväsendet och förvirringen i världens dalar till en hög bergstopp där vi utvecklar en växande närhet till oändligheten. Men komplexitetens dag verkar alltid komma – den dag då vi måste komma ner från vårt berg, då vi måste lämna vårt Kirtland.

När vi gör det kan vi förr eller senare få vårt eget störande Nauvoo, kanske mer än en gång. Vi kommer att ha våra egna frusna floder och uttorkade öknar att korsa, en moralisk eller intellektuell eller andlig vildmark att tämja. Vi kanske känner oss förvirrade och besvikna, och vi kanske ser tillbaka längtansfullt och undrar hur vi kan återfinna vår ungdoms Kirtland-år.

När vårt Nauvoo kommer kanske vi känner hur vår andliga förundran bleknar allt eftersom den växande pressen och orenheten i livet verkar kasta tvivel på inspirationens verklighet eller värdet av den kyrkliga institutionen eller av att ge osjälviskt av oss själva till andra. Vissa av våra vänner, eller vissa av våra fiender, kanske gör oss oroliga genom att berätta att det ena eller andra i kyrkans historia eller lära inte är vad vi trodde att det var.

När vårt Nauvoo kommer kanske vi upptäcker att vi lever i en kultur som inte direkt stärker vår tro på familjelivet som ideal. Vår omgivning kanske attackerar vår hängivenhet till äktenskap och barn. Vissa av oss kanske börjar känna ett visst avstånd i våra äktenskap när människorna omkring oss tar för givet att moderna män och kvinnor inte ska känna sig bundna av ovillkorliga familjeförpliktelser. Men vi vet bättre, för vi har en gång bott i Kirtland, där Anden viskade till oss att läran är sann: äktenskapet är heligt och kärleken är evig.

När vårt Nauvoo kommer kanske vi vänder oss bort i sorg, och vi kanske känner att våra tidigare Kirtland-liknande stunder nog inte var det vi trodde att de var. ”Hur kan de där berättelserna vara sanna?” frågar en del. ”Vi ser inga änglar här, inte nu när vi som bäst behöver dem. Det som hände i Kirtland måste ha varit vår ungdoms dåraktiga fantasier.” Vi kanske känner pressen att se saker och ting på det här sättet, och vi kanske omges av dem som hånfullt viskar i våra öron, som fienderna i Nauvoo gjorde: ”Er profet är död. Vakna – det var bara en barnslig dröm.”

När vårt Nauvoo kommer blir vi varken överraskade eller förlorar riktningen om vi har hållit minnet av Kirtland brinnande. Det gör inget, kommer vi att säga, vi förstår. ”Ni kan inte ... med era naturliga ögon se Guds avsikter angående det som ska komma härefter. ... För efter många prövningar kommer välsignelserna” (L&F 58:3–4). En ny och djupare enkelhet – den som vi längtar efter – kan bara komma efter vår tid av komplexitet.

Så därför tar vi våra vagnar och våra familjer och beger oss västerut. När vi gör det känner vi att vi fick Kirtland som ett första vittne som vi kan berätta om för våra barn och deras barnbarn, så att de kan veta att Gud är Herren. Han slumrar inte, inte heller sover han. Vi kommer alltid att veta det, för vi var där under den glädjefyllda tiden i byn Kirtland.

Vi tänker fortfarande på broder Williams, på hans blinda ögon som glittrade av hopp när han väntade på att Jesus och hans änglar skulle komma till templet i Nauvoo. Vet vi inte vad som hände med honom efter Nauvoo. Fann han den bot han hungrade efter? Fann han sin Frälsare, och fick han se broder Josephs ansikte? Vi antar att han och de andra trofasta fann den upplysning och frid de sökte efter – men senare, kanske i den sista vagnen längs en dyster präriestig eller när de kämpade för att bygga upp ett nytt liv långt bort i väst.

Vi antar att broder Williams gjorde samma upptäckt som de heliga i Martins och Willies handkärrekompanier, de som fastnade i tunga, tidiga snöfall på Wyomings högplatåer. En överlevare sa att de ”kom fram med en absolut kunskap om att Gud lever, ty vi blev bekanta med honom i vår förtvivlade situation”. Många gånger, fortsatte han, när han ”var så svag och trött av sjukdom och brist på föda att jag knappast kunde föra ena foten framför den andra”, började han känna att handkärren sköt honom framför sig. Men när han vände sig om ”för att se vem det var som sköt på kärren ... kunde [jag] inte se någon med mina ögon. Då visste jag att Guds änglar var där.”⁵⁰

Sådana osedda änglamanifestationer när vi har det som svårast har troligen en djupare innebörd för oss än de mer uppenbara händelserna i våra Kirtland. Herren har lovat att om vi är sanna och trofasta kan han själv vara ”mitt ibland er och ni kan inte se mig” (L&F 38:7). Även om vi inte ser honom kan han ”vara på er högra sida och på er vänstra, och [hans] Ande ska vara i era hjärtan” och änglarna som kom till Kirtland ska vara ”runt omkring er för att upprätthålla er” (L&F 84:88).

Dessutom kan våra minnen av Kirtland berikas av våra senare, och kanske mer omskakande, upplevelser. Själva meningen i våra tidigare vittnesbörd växer sig rikare med både tidens och komplexitetens perspektiv. Vi vågade ta oss till Nauvoo på grund av det vi såg i Kirtland. Att vi en gång såg så tydligt vittnar för oss om att vi kan se tydligt igen, men nu med större djup, mitt i – eller kanske på grund av – våra lidanden.

Änglarna *är* ju faktiskt där. Och en dag, kanske inte så väldigt långt fram i tiden eller rymden, kan vi vara tillräckligt förberedda och ha tillräcklig anledning att se Kirtlands änglar igen. Vi känner inte helt till de villkor på vilka vår syn kan genomborra slöjan. Dessa villkor känner inte ens profeterna alltid till.

När Elia skulle tas från jorden bad Elisha om att få en dubbel arvslott av Elias ande. Elia svarade att detta var ”något svårt. Men om du ser mig, när jag tas ifrån dig, då kommer du att få det. Annars blir det inte så.” Plötsligt visade sig hästar och en vagn av eld och tog Elia med sig till himlen i en stormvind. Och Herren beviljade Elishas innersta önskan, för hans ögon genomborrade slöjan: ”Och Elisha såg [änglarna] och ropade: ’Min far, min far! Du som för Israel är både vagnar och ryttare!’” (2 Kung. 2:9–12).

Vilka är ryttarna? När kommer de och vart tar de vägen? De måste vara nära, för de har kommit igen i vår tid. Strax innan Kirtlands tempel invigdes såg Joseph Smiths skrivare ”i en syn hur himlens arméer skyddade de heliga när de återvände till Sion”.⁵¹ Nästa dag ”öppnade sig himlarna för äldste Sylvester Smith och han hoppade upp och utropade: ’[Israels] vagnar och ryttare.’”⁵²

Oavsett vilka de är vakar Israels ryttare fortfarande över de heliga med sådan omsorg att vi säkert kan veta att ”de som är med oss är fler än de som är med dem”. Berget kanske till och med är ”fullt av hästar och vagnar av eld” (2 Kung. 6:16–17).

Av berättelserna från Kirtland vet vi att änglarna kommer för att fira och bära ett oförlömligt vittnesbörd för att forma vår tro, även om vi måste vänta på ytterligare synliga vittnesbörd tills vår tro har prövats, berikats och fördjupats av komplexitetens eld. ”Ej räds, jag är med dig, nu frimodig var. Se, jag är din Gud, städs mitt bistånd du har. Du renad skall utgå ur luttringens ugn. Jag rensar mitt folk, var blott tacksam och lugn.”⁵³ På så sätt förflyttar vi oss in i den lugna, mogna och djupt rotade enkelheten på andra sidan av komplexiteten.